

РЕШЕНИЕ

№ 5422

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3230** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във вр. с чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Образувано е по искова молба на Н. Г. Х. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, [населено място] 8000, [улица], с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл, за срок от 6 месеца, считано от 28.02.2017 г. до 28.08.2017г., в размер на 2932,86 лв., - представляващо разликата в заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основаната заплата, ведно със законната лихва, считано от 15.03.2018г.

Вредите са претърпени в резултат на незаконосъобразен административен акт - заповед № ЧР-33/27.02.2017г. на изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури за прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.7 ЗДСл, отменен с влязло в сила съдебно решение № 3229 от 11.05.2017г. по адм.д. № 2999/2017г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 3332 от 15.03.2018г. по адм.д. № 7283/2017г. на ВАС.

С исковата молба и по-късно при разглеждане на делото ищецът ангажира доказателства. Претендира разноски.

Ответникът, Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури (И.), [населено място], в писмен отговор на исковата молба и в съдебно заседание, чрез процесуалния

си представител, оспорва иска, изразява становище, че обезщетението следва да бъде изчислено на база заплатата на ищеца при възстановяването му на длъжността със Заповед № ЧР 80/023.04.2018г. на изпълнителния директор на И. – 740 лв. Моли съда да отхвърли иска в останалата част. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че искът е основателен и доказан, а размерът на обезщетението следва да е 2906 лв., съгласно приетото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ).

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № ЧР 33/27.02.2017г. на изпълнителния директор на И. е прекратено служебното правоотношение на ищеца Н. Г. Х., заемащ длъжността "главен инспектор РК" в отдел "Рибарство и контрол – 3. България" С. към ГД "Рибарство и контрол" в И..

С решение № 3229 от 11.05.2017г. по адм.д. № 2999/2017г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) заповедта е отменена като незаконосъобразна. С решение № 3332 от 15.03.2018г. по адм.д. № 7283/2017г. по описа на Върховния административен съд (ВАС) решението на АССГ е оставено в сила.

Със заповед № ЧР-80/03.04.2018г. на изпълнителния директор на И., на основание чл.122 от ЗДСл и решенията на АССГ и ВАС, Н. Г. Х. е възстановен на длъжност "главен инспектор РК", III младши ранг, в отдел "Рибарство и контрол – 3. България" – [населено място] в главна дирекция "Рибарство и контрол", с основно месечно възнаграждение 740,00 лв.

С решение № 594 от 31.02.2019г. по адм.д. № 4927/2018г. на АССГ, оставено в сила с решение № 13533 от 11.10.2019г. по адм.д. № 4001/2019г. на ВАС, Заповед № ЧР-80 от 03.04.2018г. на изпълнителния директор на И. е отменена в частта относно определеното основно възнаграждение на Х. в размер на 740,00 лв.

Във връзка с това решение и на основание чл.67, а л.4 от ЗДСл, със заповед № ЧР-380 от 25.11.2019г. на изпълнителния директор на И., на Н. Г. Х. е определено основано възнаграждение за заеманата длъжност в размер на 980,00 лв. считано от 05.04.2018г.

С решение № 312 от 09.06.2020г. Комисията за защита от дискриминацията установява, че по отношение на ищеца Н. Г. Х. е извършена дискриминация от страна на изпълнителния директор на И. за определената му по-ниска основана заплата.

От ответника е представена справка изх. № 11-00-585 от 11.06.2020г., съгласно която основната месечна заплата за длъжността "главен инспектор РК" в отдел "Рибарство и контрол – 3. България" към ГД "Рибарство и контрол" в И. към дата 15.03.2018г. е в размер на 1000 лв.

Като доказателство по делото е прието удостоверение от ТД на НАП С., изх. № 220192001251034/25.05.2020г., че по данни от информационната система на ТД на НАП С., офис "Надежда" за период от 01.02.2017г. до 31.08.2017г. за Н. Г. Х. са подадени декларации обр. 1 по два броя трудови договора, приложена е и справка данни за по осигуряването на ищеца за периода от 01.02.2017г. до 31.08.2017г.

Във връзка с дадени от съда указания от ищеца са представени удостоверения с изх. № 37/10.06.2020г. и изх. № 38/10.06.2020г. от МБАЛ [фирма] за размера на трудовото му възнаграждение през исковия период.

Приложени са и заверени копия от трудовата и служебната книжка на ищеца.

По искане на ищеца е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза. Вещото

лице е изчислило разликата между заплатата и възнаграждението върху размера на основната заплата, като е посочило сумите отделно по месеци за периода от 28.02.2017г. до 28.02.2018г. Изчислило е общо дължащото обезщетение за периода от 28.02.2017г. до 28.02.2018г. в размер на 2906,25лв., според възнаграждението от 980 лв., определено със заповед № ЧР-380/25.11.2019г. За удобство на съда е изчислило и размера на обезщетението, при размер на възнаграждението на ищеца 740 лв., съгласно заповед № ЧР-80/03.04.2018г., което възлиза на 1485,73лв. Съгласно наличните материали по делото и становище от И. за периода на претенцията от 28.02.2017г. до 28.02.2018г. на Н. Г. Х. не е изплащано обезщетение, съгласно чл.104, ал.1 от Закон за държавния служител.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконосъобразност; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло в сила съдебно решение на 15.03.2018 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Следователно, налице е първата от изброените по-горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищеца възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавала възнаграждение от служебно или трудово правоотношение или е получавал възнаграждение в по-малък размер.

От събраните по делото доказателства се установява, че през исковия период ищецът е работил по трудово правоотношение, като е имал сключен трудов с МБАЛ [фирма] с възнаграждение по-малко от получаваното по прекратеното служебно правоотношение.

Това се доказва от отбелязванията в трудовата и служебната книжка на Н. Г. Х., както и от представените удостоверения с изх. № 37/10.06.2020г. и изх. № 38/10.06.2020г., според които за м.02.2017г. brutното му възнаграждение е в размер на 528,50 лв., за

м.03.2017г. и м.04.2017г. – в размер на 486,77 лв.; за м.05.2017, м.06 2017 и м.07.2017г. brutното трудово възнаграждение е в размер на 489,66 лв. и за м.08.2027г – в размер на 699,51 лв.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В случая ищецът е възстановен на длъжност "главен инспектор РК", III младши ранг, отдел "Рибарство и контрол – 3. България" към Главна дирекция „Рибарство и контрол” в И..

Моментът на признаването на уволнението за незаконно е датата на влизане в сила на решение № 3229 от 11.05.2017г. по адм.д. № 2999/2017г. на АССГ – 15.03.2018г. Заповед № ЧР-80/03.04.2018г. на изпълнителния директор на И., с която ищецът е възстановен е отменена като незаконосъобразна в частта относно определеното му основано възнаграждение в размер на 740,00 лв., с решение № 594/31.01.2019г. по адм.д. № 4927/2018г. на АССГ. Поради това обезщетението в случая не следва да се определя на база възнаграждението от 740,00 лв., каквато е тезата на ответника. Със Заповед № ЧР-380/25.11.2019г. на Н. Г. Х. е определено основно възнаграждение в размер на 980,00 лв., считано от 05.04.2019г., тази дата е след датата на възстановяването му. От друга страна по делото е налична справка изх. №11-00585/11.06.2020г. от И., според която основаната месечна заплата за длъжността „главен инспектор РК", III младши ранг, отдел "Рибарство и контрол – 3. България" към Главна дирекция „Рибарство и контрол” в И. към 15.03.2018г. е в размер на 1000 лв. Това е справедливото и законосъобразно възнаграждение, съгласно чл.104, ал.1 от ЗДСл, което в случая следва да бъде взето предвид при изчисляване размера на възнаграждението на основание разпоредбата чл.104, ал.1 ЗДСл, доколкото размерът от 740,00 лв. е отменен от съда като незаконосъобразен, а размерът 980,00 ле. е определен от по-късен момент.

При определяне размера на обезщетението, като се има предвид възнаграждението от МБАЛ [фирма], за м. 02.2017г. изчислено на възнаграждението от И. за един работен възлиза на 100 лв., според изчисленията на вещото лице, това от МБАЛ "Света С." възлиза на 26,43 лв. Следователно дължимото обезщетение за м.02.2017г. възлиза на 23,57 лв.

За м.03 и м.04.2017г. възнаграждението от МБАЛ "Света С." е в размер на 486,77 лв., следователно размерът на обезщетението за м.03. и м.04.2017г. възлиза на 513,23 лв. за всеки от месеците.

За м.05, м.06 и м.07.2017г. възнаграждението от МБАЛ "Света С." е в размер на 489,66 лв. месечно, следователно размерът на обезщетението за м.05., м.06 и м.07.2017г. възлиза на 510,34 лв. за всеки от месеците.

За м.08. – от 01.08.2017г. до 28.08.2017г. възнаграждението за 20 работни дни възлиза на 869,57 лв., това от МБАЛ "Света С.", съгласно изчисленията на вещото лице, се равнява на 425,80 лв. Следователно, размерът на обезщетението за м.08.2017г. възлиза на 443, 77 лв.

Общият размер на дължимото обезщетение за периода от 28.02.2017г. до 28.08.2017г., изчислено като разлика между заплата и възнаграждението, изчислени въз основа на основаната заплата, съответно основното възнаграждение възлиза на 3024,82 лв. Като се има предвид, че претенцията на ищеца е за 2936,86 лв., то тя следва да бъде

уважена изцяло.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая 15.03.2018г.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за разноски на ищеца следва да се присъдят направените разноски в размер на 300 лв. възнаграждение за вещо лице.

Ищецът претендира адвокатско възнаграждение за безплатно предоставената адвокатска помощ на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Съгласно цитираната разпоредба в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая не са представени доказателства, че ищецът попада сред изброените в чл.38, ал.1 от ЗА лица: лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица; или роднини, близки или друг юрист. Поради изложеното искането за определяне на адвокатско възнаграждение за безплатно предоставена адвокатска помощ е неоснователно и такова не следва да се определя.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, [населено място] 8000, [улица], да заплати на Н. Г. Х. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] обезщетение на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, в размер на 2936,86 лв. (две хиляди деветстотин тридесет и шест лева и осемдесет и шест стотинки,) ведно със законната лихва, считано от 15.03.2018г. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури, [населено място] 8000, [улица], да заплати на Н. Г. Х. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: